

РЕШЕНИЕ

№ 22168

гр. София, 27.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в
публично заседание на 03.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ваня Стоянова

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разглежда дело номер **4212**
по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10а, ал.4 вр. ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на П. Б. Йонджан, [дата на раждане], гражданин на Н. със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 3, чрез адвокат Палмина А. против Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, издаден на 23.03.2025г. от Д. Д.-Завеждащ консулска служба на Посолството на Република България в Държава К.. В жалбата се сочи, че отказът за издаване на виза е незаконосъобразен, поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречие с материалноправните разпоредби и несъответствие с целта на закона по смисъла на чл.146, т.3, т.4 и т.5 от АПК. Актът не отговаря на изискванията за формата по чл.59, ал.2 АПК - не е мотивиран. Административният орган, според оспорващия, не е спазил задължението си по чл. 35 от АПК да изясни всички релевантни за случая факти и обстоятелства. С издадения отказ в случая се засягат правото на личен и семеен живот на жалбоподателя, закрепено в чл. 8 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ), както и се нарушава забраната за дискриминация основана на национален произход - чл. 14 ЕКПЧ, а така също и на разпоредбата на чл. 24и ЗЧРБ, според която всеки има право да работи и да упражнява свободно избрана или приета професия, а

гражданите на трети страни, които имат разрешение да работят на територията на държавите - членки имат право на условия на труд еднакви на условията, на които имат право гражданите на Съюза.

Отделно от това и не без значение намира обстоятелството, че жалбоподателят е поискал издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България, вид "D" във връзка с получено разрешение за работа, на основание чл. 24и, ал. 5 от ЗЧРБ. В хода на процедурата по издаване на виза тип "Единно разрешение за пребиваване и работа" по чл. 24и от Наредбата се изискват две различни становища от ДАНС с различно съдържание. Счита, че първото следва да се представи заедно с издаденото разрешение за достъп до пазара на труда от Агенция по заетостта и е предпоставка за започване на процедурата по подаване на заявление за издаване на виза вид "D". В случая, за лицето има предоставен достъп до пазара на труда на основание чл. 24и от ЗЧРБ за срок от 3 години, очевидно е дадено позитивно становище от ДАНС и в тази връзка е изпратено и писмо от Дирекция "Миграция" до работодателя с указания за подаване от чужденеца на заявление за издаване на виза "D". На следващо място, има положително становище на ДАНС, относно заявената от жалбоподателя виза "D". Административният орган обаче е издал отказ за издаване на виза. без да аргументира извода си за наличие на обстоятелства.

От изложеното е направен извод, че обжалваният отказ е немотивиран и издаден при неизяснена фактическа обстановка.

Разпоредбата на чл. 10, т. 17 ЗЧРБ въвежда изискване да бъде доказана целта и условията на заявеното пребиваване, за което лицето кандидатства за издаване на виза. Следва да се има предвид, че в административното производство задължение на лицето, подало заявлението за издаване на виза, е да докаже каква е целта и какви са условията на планирания престой, като съответно на това задължение е правото на компетентния административен орган да изиска от съответното лице да представи доказателства, обосноваващи тези обстоятелства. Сочи, че чуждият гражданин има предоставен тригодишен достъп до пазара на труда в РБ, на основание чл. 24и и сключен трудов договор с дружеството ЕТ „Атанасов- Атанас Атанасов", ЕИК[ЕИК].

Иска се отмяна обжалваният отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване на лицето П. Б. Йонджан, издаден на 23.03.2025 г. от Д. Д.- Завеждат консулска служба на Посолството на Република България в Държавата К., като незаконосъобразен, или преписката да бъде върната за ново разглеждане на искането му за виза за дългосрочно пребиваване.

В съдебно заседание оспорващият не се явява, представлява се от адвокат Палмина А., моли да бъде уважена жалбата по изложените съображения и да бъде отменен оспорения адм акт. Намира, че посочените основания за отказ не кореспондират с приложените към заявлението писмени доказателства. Не са налице банкетно посочените в отказа разпоредби, тъй като целта и условията в заявеното пребиваване в Република България са напълно изяснени. Същите са свързани с упражняване на работа, на труд от страна на жалбоподателя. Не претендира разноски. Ответната страна Завеждащ консулска служба в посолството на РБ в К., чрез Дирекция К. отношения в Министерство на външните работи, редовно и своевременно призован, в съдебно заседание се представлява от юрисконсулт Е. К., моли да бъде отхвърлена жалбата като неоснователна и недоказана. Процесният отказ е издаден от компетентно длъжностно лице в сферата на неговите правомощия и в предвидената от закона форма. Заявява, че освен посочване на правното основание има и записани допълнителни бележки, които се считат за мотиви към решението за отказа, а то се основава в дадено отрицателно становище от Завеждащия Консулска служба. Това отрицателно становище е подкрепено и от ДАНС.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Обжалвания отказ за издаване на виза тип „Д“ е по заявление KWI 25000061/23.02.2025 г. на П. Б. Йонджан, род. на 30.08.1988 г., гражданство Н., който е подал заявление за продължително пребиваване на основание чл. 24и от Закона за чужденците в Република България / ЗЧРБ/. След постъпило положително становище от Агенцията по заетостта, е изпратено уведомително писмо до упълномощен представител на работодателя с копие до дирекция „К. отношения“ - МВнР във връзка с предприемане на действия по подаване на заявление за издаване на виза „Д“. Съгласно разпоредбата на чл. 19, ал.3 от Инструкция № КОВ-04-02-351/15.08.2013 г. за условията и реда за съгласуване на заявления за издаване на визи „в случаите по чл.30, ал. 4 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, когато заявлението за виза е подадено на основание чл. 24и, 24к, 33к и 33п от Закона за чужденците в Република България, решението за издаване на виза се взема в срок от 20 календарни дни след съгласуване с ДАНС. Последната дава становище рег. № М-6136 от 28.05.2025г., като изразява отрицателно становище в Национална визова информационна система. Апликанта не е идентифициран като заплаха за националната сигурност, но попада в хипотезата на чл. 10 , ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, тъй като по време на интервюто пред длъжностното лице в Посолството на РБ, чужденецът не е доказал достоверно целта и условията на заявеното пребиваване, както и намеренията да напусне да напусне в срок и по законоустановения ред страната ни.

Следва да се посочи, че с разпореждане № 14552 от 28.04.2025г. съдът е оставил без движение депозираната жалба поради липса на изложени доводи за нарушение на правото на личен и семеен живот по смисъла на чл. 8 и чл. 14 от ЕКПЧ, с оглед чл. 10а ал. 4 от ЗЧРБ. С молба от 05.05.2025г. излага съображения за нарушение на чл. 8, ал. 1 от ЕКПЧ, както и на чл. 14 от ЕКПЧ, като не представя конкретни доказателства.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата до съда е подадена от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, след получаване отказа за издаване на виза на 23.03.2025г. Съгласно разпоредбата на чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая, след дадени от съда указания с разпореждане № 14552 от 28.04.2025г. жалбоподателят претендира засягане на правото му на семеен и личен живот, закрепено в чл.8 ЕКПЧ. Следователно, жалбата попада в предвиденото в закона изключение, допустима е и следва да бъде разгледана по същество.

При разглеждане по съществото на спора, съдът намира следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган, видно от приложените към преписката Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025г. на министъра на външните работи и Заповед № 4/03.02.2025г. на посланика на Република България в К..

Оспорваният отказ е издаден в писмена форма и отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК - съдържа конкретни фактически основания, въз основа на които е прието, че са налице основанията по чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ, а именно: отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит._Нормата на чл. 8 от ЗЧРБ

предвижда, че чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква. Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България и следователно те отказват издаването на виза.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г. /, обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г./ - "Наредбата". Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. В конкретния случай жалбоподателят е поискал издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България вид "D", за да работи. Отказът е мотивиран с резултатите от извършената проверка ДАНС.

Обжалваният отказ е издаден при спазване на административно- производствените правила. Спазена е предвидената в чл.30, ал.1 и ал.2 от Наредбата процедура, според която искането за издаване на виза за дългосрочно пребиваване по чл.15, ал.1 ЗЧРБ се изпраща чрез дирекция "К. отношения" в службите за административен контрол на чужденците в Република България. Консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от дирекция "К. отношения" въз основа на съвместно мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност" освен в случаите по чл. 35, ал. 2. Съгласуването е извършено по реда и в срокове, определени в инструкцията на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция "Национална сигурност". Следователно органът е изяснил релевантните факти и обстоятелства, с което е изпълнил задължението си, визирано в чл. 35 АПК. Нормата на чл. 35 АПК е процесуална гаранция с особено значение за правилното регулиране на материалното правоотношение, предмет на административното производство и съответно на постановления в резултат на неговото провеждане акт. Освен изложеното, от анализа на разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата, във вр. с чл. 10, ал. 2 от Инструкцията следва извод, че отрицателното становище на ДАНС, каквото в случая е налице, е процесуална пречка за издаване на исканата виза, като в този случай административният орган действа в условията на обвързана компетентност и е длъжен да постанови отказ.

Отказът за издаване на виза вид D е издаден и в съответствие с материалния закон, като е съобразен с целта на закона. Справката изготвена от ДАНС представлява официален документ, който обвързва съда с материалната си доказателствена сила относно отразените в нея данни. В хода на настоящето съдебно производство тя не е оспорена от жалбоподателя, поради което съдът е длъжен да приеме за доказани фактите отразени в нея. В допълнение следва да се посочи, че в графата допълнителни забележки в постановления отказ е отбелязано: " Подадените документи не доказват достоверно целта и условията на заявеното пребиваване и да налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешенния срок за пребиваване". Не на

последно място следва да се има предвид, че съгласно чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека.

В случая, наведените в жалбата основания за нарушение на чл. 8, съответно на чл. 14 от ЕКПЧ са недоказани.

С оглед събраните доказателства, съдът намира възражението за нарушение на правото на личен и семеен живот, което е и основното възражение против оспорения отказ, за неоснователно. В разпоредбата на чл. 8, ал. 2 от Конвенцията са очертани рамките, в които, при спазване на принципа на съразмерност, е допустимо нарушение на правото на личен и семеен живот при най-малко засягане на правата и законните интереси на лицата. Конвенцията не гарантира правото на един чужденец да влезе или да остане в конкретна държава. Не може да се приеме, че чл. 8 налага на държавата общото задължение да уважава избора на местожителство. Твърдението за нарушено право на личен и семеен живот във връзка с чл. 8 от ЕКЗПЧ е неоснователно, доколкото поддържането на семейната среда изисква ежедневни, периодични грижи, съпричастност и лично отношение, каквито не се установяват за семейството на жалбоподателя. Жалбоподателят няма сключен брак или семейство на територията на страната, за да бъде засегнато правото му на личен и семеен живот. Единствено фактът за упражняване на трудова дейност и осигуряване на издръжка на семейството, не може да бъде автоматично кредитиран за правопораждащ и гарантиращ правото на личен и семеен живот. В тази връзка следва да се има предвид и практиката на ВАС изразена в определение № 7964 / 26. 06. 2024 г. по адм. д. № 6409 / 2024 г. на ВАС – III отделение, според което правото на труд, също не представлява основно право защитимо от ЕКПЧ. В конкретния случай, настоящия съдебен състав е приел жалбата за допустима, с оглед твърденето за нарушение на чл. 8 от ЕКПЧ, което остана недоказано със събраните по делото

Що се отнася за нарушението на чл. 14 ЕКПЧ забрана за дискриминация, съдът намира за декларативно и бланкетно, като не става ясно в какво се състоят дискриминационните действия и в сравнение с кои други групи лица е дискриминиран оспорващия. Наред с това следва да се отбележи, че забраната за дискриминация по чл. 14 ЕКПЧ е по отношение на упражняването на права и свободи по Конвенцията /изброени в чл. 2-13, сред които не е предвидено право на пребиваване в чужда страна/. Следователно разпоредбата не въвежда право по смисъла на ЕКПЧ, а е гаранция за свободното упражняване на правата, въведени с нея. Нито националното, нито международното право предвиждат права на гражданин на трета страна за пребиваване на територията на България. Правото на влизане и излизане на територията на държава, в случаите, в които за това се изисква издаването на виза, не е основно право по Конвенцията и по тази причина не може да се претендира дискриминация при отказ за издаване на виза и нарушаване на чл. 14 ЕКПЧ, съответно засягане на основни права и свободи, защитени от ЕКПЧ (чл. 2 - 13).

По изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна, поради недоказаност на твърдяното засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека и по конкретно на чл. 8 от същата.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София- град, I отделение, 4-и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. Б. Йонджан, [дата на раждане] , гражданин на Н. със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 3, чрез адвокат Палмина А. против Отказ за издаване на виза вид „D“ за дългосрочно пребиваване, по заявление KWI25000061V, издаден на 23.03.2025г. от Д. Д.-Завеждащ консулска служба на Посолството на Република България в Държава К..

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщението до страните.